

Dosarul nr. 2rac-215/19

Instanța de fond: Judecătoria Hîncești, sediul Ialoveni – V. Olărescu

Instanța de apel: CA Chișinău – M. Guzun, V. Buhnaci, L. Pruteanu

ÎNCHEIERE

29 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Nina Vascan
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Autofraht- Trans”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Societatea cu Răspundere Limitată „Autofraht-Trans” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Biplast Com” cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și a penalităților,

împotriva deciziei din data de 06 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a admis apelul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Autofraht-Trans”, s-a casat hotărârea din data de 19 mai 2017 a Judecătoria Hîncești, sediul Ialoveni și s-a emis o nouă hotărâre, prin care s-a admis parțial cererea de chemare în judecată,

constată:

La 23 iunie 2016 Societatea cu Răspundere Limitată „Autofraht-Trans” (în continuare SRL „Autofraht-Trans”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Biplast Com” (în continuare SRL „Biplast Com”), prin care a solicitat încasarea datoriei în mărime de 17 716,05 lei, dobânzii de întârziere în mărime de 595,76 dolari SUA, penalităților de întârziere în mărime de 2 250,0 dolari SUA și a cheltuielilor de judecată în mărime de 2 287,00 lei. (f.d. 6-9, 37-41)

În motivarea cererii de chemare în judecată SRL „Autofraht-Trans” a invocat că la 26 iunie 2014, 14 octombrie 2014 și respectiv la 22 octombrie 2014, acționând în calitate de transportator, a încheiat cu pârâta SRL „Biplast Com”, care a acționat în calitate de comandatar comenzile de transport internațional de marfă și expediții, conform cărora reclamanta s-a obligat să transporte pentru pârâta utilaj din Turcia în Republica Moldova, iar ultima s-a obligat să achite taxa pentru marfa transportată.

Prin actele de prestări servicii de transport din data de 03 iulie 2014, 24 octombrie 2014 și 29 octombrie 2014 și prin facturile fiscale nr. WH 1945920 din 03 iulie 2014, nr. WH 2607805 din 17 octombrie 2014, nr. WH 2607803 din 24 octombrie 2014 se confirmă că reclamanta a transportat cu succes și în termenii stabiliți marfa indicată în comenzile de transport încheiate între părțile din litigiu, iar pârâta a recepționat-o, acestea fiind semnate și ștampilate de către reprezentantul SRL „Biplast Com”, nefiind indicate careva obiecții de ordin juridic sau material.

SRL „Biplast Com” nu și-a executat obligațiunea asumată în comenzile de transport și nu a achitat prețul pentru marfa transportată în decurs de cinci zile după descărcarea mărfii, care a expirat la 08 iulie 2014, 29 octombrie 2014 și 03 noiembrie 2014.

În scopul soluționării cauzei pe cale amiabilă societatea reclamantă s-a adresat cu multiplele solicitări către societatea pârâtă de a achita sumele menționate, care însă nu s-au soldat cu succes.

La 21 decembrie 2015 SRL „Autofraht-Trans” a remis în adresa debitorului reclamat somație privind achitarea integrală a datoriilor aferente comenzilor de transport sus-indicate, fiindu-i stabilit termen pentru executarea corespunzătoare a obligațiilor, însă fără careva efect, motiv pentru care a fost înaintată prezenta cerere de chemare în judecată.

Prin hotărârea din data de 19 mai 2017 a Judecătorei Hîncești, sediul Ialoveni, cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Autofraht-Trans” a fost admisă integral, s-a încasat din contul SRL „Biplast Com” în beneficiul SRL „Autofraht-Trans” datoria în sumă de 17 716,05 lei, dobânda de întârziere în sumă de 595,76 dolari SUA, penalitatea în sumă de 2 250 dolari SUA și cheltuielile de judecată compuse din taxa de stat achitată la depunerea acțiunii în sumă de 2 287 lei. Sumele încasate în valută străină urmează a fi convertite în valută națională la data executării hotărârii. (f.d. 120 -121, 137-143)

Curtea de Apel Chișinău prin decizia din data de 06 noiembrie 2018 a admis apelul declarat de SRL „Biplast Com”, a casat hotărârea din data de 19 mai 2017 a Judecătorei Hîncești, sediul Ialoveni și a pronunțat o hotărâre nouă, privind admiterea parțială a acțiunii. A încasat din contul SRL „Biplast Com” în beneficiul SRL „Autofraht-Trans” datoria în sumă de 9 214,10 lei, dobânda de întârziere pentru perioada 26 decembrie 2015 – 13 octombrie 2016 în sumă de 2 783,06 lei, pentru perioada 13 octombrie 2016 – 10 ianuarie 2017 în sumă de 512,01 lei, pe perioada 10 ianuarie 2017 – 19 mai 2017 în sumă de 459,04 lei și penalitatea în sumă de 500 dolari SUA, a micșorat suma cheltuielilor de judecată suportate și încasate în beneficiul SRL „Autofraht-Trans” de la SRL „Biplast Com” de la suma de 2 287 lei la suma de 685,42 lei. (f.d. 189,190-198)

Instanța de apel a concluzionat că până la pronunțarea de către instanța de fond a hotărârii contestate, SRL „Biplast Com” a achitat parțial datoria, astfel, suma dispusă spre încasare cu titlu de datorie constituie 9 214,10 lei, care este o datorie pecuniară și pentru care urmează a fi încasată dobânda de întârziere. Referitor la clauza penală instanța de apel a reținut că suma de 2 250 dolari SUA solicitată este cu mult mai mare decât datoria de bază și este abuzivă, ce creează în detrimentul pârâtei un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților, fiind mult disproporționată în raport cu prejudiciul cauzat prin neexecutarea obligației de bază, fiind apreciată de instanța de apel în mărime de 500 dolari SUA ca fiind proporțională cauzei.

Totodată, instanța de apel a reținut că suma datoriei, achitată după pronunțarea hotărârii, constituie a datorie neachitată, iar faptul stingerii acesteia urmează a fi luată în considerare de către executorul judecătoresc în cadrul procedurii de executare sau în cadrul executării benevole.

Împotriva deciziei instanței de apel, la data de 25 martie 2019 a depus recurs SRL „Autofraht-Trans”, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe. (f.d. 220-224)

În motivarea recursului societatea recurentă a indicat că instanța de apel a interpretat

eronat normele de drept material, ori nu este clar cauza care a stat la baza calculării de către instanța de apel a dobânzii de întârziere pentru o perioadă ce extinde pretențiile recurente, iar suma dispusă spre încasare de către instanța de apel cu titlu de dobândă de întârziere este calculată greșit, ori faptul achitării unor sume din datorie în timpul examinării cauzei nu exclude dreptul de a calcula și solicita dobânda de întârziere.

În conformitate cu art. 434, alin. (1) al Codului de procedură civilă recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia la data de 06 noiembrie 2018, a publicat-o pe portalul instanțelor de judecată la data de 03 decembrie 2018, a expedit-o participanților la proces la data de 03 decembrie 2018. (f.d.199)

Confirmare privind recepționarea acesteia de către societatea recurentă la materialele dosarului lipsește.

În aceste circumstanțe recursul declarat la data de 25 martie 2019 se consideră a fi depus în termen.

Examinând temeiurile de admisibilitate ale recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul declarat de SRL „Autofraht-Trans”, este inadmisibil din următoarele considerente.

Verificând motivele de casare, invocate în recurs, completul Colegiului atestă că recurenta indică argumente ce țin de dezacordul cu felul în care instanța de apel a apreciat înscrisurile probatorii și a constatat circumstanțele cauzei. Nu pot fi reținute ca temei de admisibilitate aceste argumente, deoarece țin de reaprecierea probelor, fapt inadmisibil în recurs.

Conform regulilor din Secțiunea a 2-a din Capitolul XXXVIII al Codului de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Recursul exercitat conform secțiunii a 2 - a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procesual, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Astfel, completul Colegiului constată că argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de casare a deciziei recurate, or, acesta nu se încadrează în cele expres stabilite la art. 432, alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu prevederilor art. 432, alin. (1) al Codului de procedură civilă părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procesual.

Aliniatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronate, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră

că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433, lit. a) al Codului de procedură civilă cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4).

Totodată, potrivit jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, pe când în recursul declarat de către SRL „Autofraht-Trans”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

În speță, completul Colegiului menționează că recursul în cauză conține obiecții de fapt și de drept, care deja au fost studiate și verificate de către instanțele de judecată, primind o apreciere corespunzătoare.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurenteii la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în apel, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

Drept urmare, se reține că argumentele invocate de către recurentă nu pot constitui temei de admisibilitate a recursului, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normei de drept material sau a normei de drept procesual, așa cum formal invocă recurenta și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Din considerentele menționate instanța de recurs ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către SRL „Autofraht-Trans”, inadmisibil.

Conform celor expuse, în temeiul art. 431, alin. (1) și (2), art. 433, lit. a), 440, alin. (1) și (1¹) ale Codului de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul, declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Autofraht-Trans”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Nina Vascan

Dumitru Mardari